

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 2S/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723101287
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Juraj Štorcel, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:0723101287.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Michala Davalu, Ph.D., LL.M. a Mgr. Miroslavy Fodor, v právnej veci žalobcu: A. B. C., bytom A. X, XXX XX D. E. D., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, zastúpený: JUDr. Martin Žaťko, advokát, so sídlom Trenčianska cesta 603, 957 01 Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo spisu: 8716/2023-420, číslo záznamu: 20278/2023 zo dňa 25.09.2023, takto

rozhodol:

I. Súd z r u š u j e rozhodnutie o rozklade ministra pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky číslo spisu: 8716/2023-420, číslo záznamu: 20278/2023 zo dňa 25.09.2023 a rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky číslo spisu: 7931/2023-100, číslo záznamu: 16485/2023 zo dňa 27.07.2023 a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh administratívneho konania
Stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia

1. Žalobca žiadosťou o sprístupnenie informácií zo dňa 18.07.2023 (ďalej len „žiadost“) požiadal žalovaného ako povinnú osobu v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) o poskytnutie nasledujúcich informácií (pozn. správneho súdu – žiadost' je doslovne prepísaná tak, ako ju koncipoval žalobca, a teda aj so štylistickými nedostatkami):

„1. Kompletný zoznam konaní, v ktorých Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR má pred akýmkoľvek súdom v Slovenskej republike (celá sústava všeobecných súdov + Ústavný súd Slovenskej republiky) postavenie žalobcu alebo žalovaného alebo akékoľvek iné procesné postavenie (napr. intervenient) a konanie nebolo ku dňu podania tejto žiadosti právoplatne ukončené?

2. V zozname podľa bodu 1 žiadosti žiadame uviesť minimálne údaje:

- označenie konkrétneho súdu, na ktorom konanie prebieha,
- spisovú značku konania prebiehajúceho na súde,
- konkrétne procesné postavenie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR v konaní (žalobca, žalobca, intervenient alebo iné)
- označenie oblasti ktorej sa konanie týka (civilné, obchodné, správne, pracovné alebo iné)

e) uvedenie štádia konkrétneho súdneho konania (štádium na prvostupňovom súde alebo štádium na odvolacom súde)

f) uvedenie špecifikácie veci (ako napr. o zaplatenie peňažnej sumy, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo iné).“

2. Na podklade podanej žiadosti vydal žalovaný ako povinná osoba rozhodnutie číslo spisu: 7931/2023-100, číslo záznamu: 16485/2023 zo dňa 27.07.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým žiadosti nevyhovel. Žalovaný odkázal na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, pričom uviedol, že za rozhodovaciu činnosť súdu možno považovať informácie nachádzajúce sa v súdnom spise. Ďalej žalovaný uviedol, že žalovaný nemal požadované údaje k dispozícii, pretože žalobcom požadovaná štruktúra informácií by vyžadovala vytvorenie osobitnej databázy. Ďalej žalovaný citoval príslušné ustanovenia právnych predpisov a judikatúry.

3. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad zo dňa 11.08.2023 (ďalej len „rozklad“), pričom namietol, že prvostupňové rozhodnutie účelovo subsumuje požadované informácie pod informácie „zo súdneho spisu“, prípadne informácie týkajúce sa „rozhodovania súdov“. Žalobca mal za to, že požadované informácie nespádajú pod údaj „zo súdneho spisu“. Ďalej uviedol, že prvostupňové rozhodnutie nemožno odôvodniť tým, že si povinná osoba povie, že informácie, na ktoré má občan nárok, by musela vytvoriť ako osobitnú databázu. Žalobca mal za to, že povinná osoba musí požadovanými informáciami disponovať a nemusí ich vytvárať.

4. Na podklade podaného rozkladu vydal minister pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky rozhodnutie číslo spisu: 8716/2023-420, číslo záznamu: 20278/2023 zo dňa 25.09.2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

5. Druhostupňový orgán uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a uviedol, že prvostupňový orgán svoj záver riadne odôvodnil, pričom citoval judikatúru súdov, ktorá potvrdzovala jeho správnosť a zákonnosť záverov, teda povinnosť poskytnúť informácie vtedy, ak ich má povinná osoba k dispozícii bez toho, aby bola povinná ich akýmkoľvek spôsobom vytvárať.

6. Súčasne druhostupňový orgán uviedol, že považuje za priam šikanózne od žalobcu požadovať spracovanie takého množstva údajov. Žalobca požadoval informácie o súdnych konaniach, v ktorých mal byť žalovaný účastníkom, pričom druhostupňový orgán bol presvedčený, že žiaden právny predpis neukladá žalovanému viesť evidenciu súdnych konaní, v ktorých je žalovaný buď aktívne alebo pasívne legitimovanou stranou súdneho sporu, prípadne v inom procesnom postavení. Druhostupňový orgán tak dospel k záveru, že požadované informácie sú informáciami, ktoré žalovaný ako povinná osoba nemá k dispozícii.

II.

Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu

7. Žalobca podal na Správny súd v Bratislave všeobecnú správnu žalobu zo dňa 11.10.2023 (ďalej len „žaloba“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

8. Žalobca namietol, že žalovaný nepochopiteľne informácie o jeho účasti v súdnych konaniach označil ako údaje „zo súdneho spisu“, resp. informácie týkajúce sa „rozhodovania súdov“, čomu aj tendenčne prispôbil svoje rozhodnutia. Žalobca mal za to, že požadované informácie nespádajú pod údaje zo súdneho spisu, a teda možno ich sprístupniť na základe zákona o slobode informácií. Za absurdné žalobca považoval aj to, že žalovaný nedisponuje informáciami o súdnych konaniach, v ktorých je sám účastníkom – podľa žalobcu je nepochybné, že danými informáciami disponuje, ale ich odmieta poskytnúť. Žalovaný si nemôže vyberať, ktoré informácie odmietne sprístupniť, ale musia byť splnené dôvody podľa § 8 až 13 zákona o slobode informácií, pričom v danom prípade tieto dôvody splnené neboli.

9. Žalobca namietol aj to, že žalovaný považoval konanie žalobcu za šikanózne, pretože sa podľa žalobcu jedná o účelové tvrdenie. Nestotožnil sa ani s tvrdením o tom, že žalovanému žiaden predpis neukladá povinnosť viesť evidenciu súdnych konaní – žalobca ani netvrdí, že takáto povinnosť jestvuje,

ale skutočnosť, že nie je vedená evidencia daných konaní neznamená, že týmito informáciami žalovaný nedisponuje.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Ďalšie podania účastníkov konania

10. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 27.05.2024, pričom uviedol, že žalobca v žalobe žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal nezákonnosť postupu žalovaného pri vydaní napadnutého rozhodnutia. Žalovaný zotrval na argumentácii, uvedenej v napadnutých rozhodnutiach.

11. Žalovaný zopakoval, že žiaden právny predpis neustanovuje žalovanému povinnosť vedenia žalobcom požadovanej databázy, ktorou žalovaný nedisponuje a nie je povinný vytvárať žalobcom požadovanú štruktúru informácií, ktorá by vyžadovala vytvorenie osobitnej databázy. Súčasne uviedol, že ak by chcel žalobcovi vyhovieť, bolo by to nehospodárne a zaťažujúce pre už aj tak poddimenzované personálne kapacity žalovaného a musel by aj vynaložiť nemalé finančné prostriedky. Súčasne uviedol, že žalobca sa k daným informáciám mohol dopracovať aj prostredníctvom verejne dostupných rozhodnutí súdov.

12. Žalovaný zároveň uviedol, že právny zástupca žalobcu sa s obsahovo rovnakou žiadosťou domáhal poskytnutia rovnakých informácií ako žalobca, rovnako ako p. C. F. G. (zamestnankyňa žalobcu), pričom ide zjavne o šikanózne konanie daných osôb. Ďalej žalovaný uviedol, že je povinný rešpektovať obmedzenie podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, týkajúce sa povinnosti povinnej osoby obmedziť sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupniť, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu. Žalovaný mal za to, že informácie o súdnych konaniach by bolo potrebné vyhľadať, zhromaždiť, prípadne anonymizovať, a teda spracovať do databázy. Zároveň by mohlo ísť aj o živé veci. Žalovaný nepoprel, že nemá žiadnu vedomosť o súdnych konaniach žalovaného, ale informácie nemá v požadovanej podobe k dispozícii.

13. Ďalej žalovaný uviedol argumentáciu ohľadom právneho zástupcu žalobcu, jeho zamestnaniu a zjavnému zneužívaniu práva. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

14. Žalobca sa vyjadril replikou zo dňa 30.07.2024, pričom zotrval na svojej žalobnej argumentácii. Ďalej sa aj žalovaný vyjadril duplikou zo dňa 16.10.2024 a taktiež zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii.

15. Ďalšie písomné podania zo strany účastníkov konania neboli podané.

IV.

Posúdenie podstatných skutkových a právnych argumentov

16. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal žalobu, žalobou napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní v rozsahu žalobných bodov tak, ako vyplývali z obsahu žaloby a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a s odkazom na § 191 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

17. Správny súd v Bratislave rozhodol na pojednávaní, ktoré bolo nariadené v súlade s § 107 a nasl. SSP na deň 06.08.2025, pretože bola splnená podmienka uvedená v § 107 ods. 1 písm. a) SSP a za splnenia podmienok uvedených v § 108 ods. 1 a 2 SSP. Ako právny zástupca žalobcu, tak aj žalovaný na pojednávaní zotrvali na svojich písomných podaniach a svojej argumentácii.

18. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

20. Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

21. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy,

22. Úlohou správneho súdu bolo, na podklade uplatnených žalobných bodov, preskúmať napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie, pričom s odkazom na viazanosť správneho súdu rozsahom a dôvodmi žaloby sa správny súd zameril na vyhodnotenie, či žalovaný postupoval v súlade so zákonom o slobode informácií, ak vydal napadnuté rozhodnutia a žalobcovi neboli požadované informácie sprístupnené.

Všeobecné východiská práva na informácie

23. Správny súd prvotne poukazuje na to, že právo na informácie predstavuje jeden zo základných pilierov demokratického a právneho štátu. Ústavné právo vyhľadávať, prijímať a šíriť informácie, prostredníctvom ktorého je možné výkon verejnej moci podrobiť verejnej kontrole, je právom patriacim každému jednotlivcovi. Orgány verejnej moci a ďalšie zákonom o slobode informácií vymedzené subjekty (ďalej len „povinná osoba“) majú povinnosť sprístupňovať informácie za podmienok a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon o slobode informácií. Pokiaľ je povinnej osobe doručená žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií, v súlade so zásadou dobrej správy je jej povinnosťou primárne vyvinúť úsilie, aby požadovanú informáciu našla a žiadateľovi ju poskytla (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/44/2015 zo dňa 25.01.2017). Je úlohou povinnej osoby, ktorej bolo zákonom zverené informovanie verejnosti v čo najširšej možnej miere, aby k tomuto účelu dokázala využiť všetky procesné nástroje, ktoré má k dispozícii. Povinná osoba, ktorá je orgánom verejnej moci, teda má byť profesionálom znalým práva, ktorý bude žiadateľa procesom sprístupňovania informácií sprevádzať tak, aby mu bolo v maximálnej miere vyhovené. Zjednodušene povedané, povinná osoba má hľadať spôsoby vyhovenia podanej žiadosti o sprístupnenie informácií a nie dôvody, ako takejto žiadosti nevyhovieť.

24. Ohľadom možnosti obmedziť sprístupnenie informácie povinnou osobou je potrebné preferovať extenzívne vnímanie (t. j. vnímanie smerujúce k rozšíreniu) povinnosti povinnej osoby sprístupniť informácie ako reštriktívne vnímanie danej povinnosti, čo vyplýva z požiadavky minimalizácie zásahu do základných práv a slobôd – práva na informácie. Príslušné ustanovenia zákona o slobode informácií sa teda majú vykladať v tom zmysle, že obmedzenie sprístupnenia požadovaných informácií povinnou osobou má byť v čo najmenšej možnej miere. Nesprístupnenie informácií má predstavovať pre povinnú osobu možnosť ultima ratio, pričom sa pri takomto krajnom riešení potom kladú zvýšené nároky na odôvodnenie rozhodnutia povinnej osoby o nesprístupnení informácie, ktoré musí byť ekvivalentné s rozsahom nesprístupnenia.

K obmedzeniu práva podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií

25. Vychádzajúc z napadnutých rozhodnutí možno uviesť, že žalovaný nesprístupnil žalobcovi považované informácie z dôvodu, že svoje závery odôvodnil potrebou aplikácie § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, pretože žalobca požadoval údaje podliehajúce práve obmedzeniu sprístupnenia podľa spomenutého ustanovenia. K danému správny súd uvádza, že cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o rozhodovacej činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“) je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a OČTK, a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve, resp. výkone činnosti OČTK. Tým, že povinné osoby nesprístupňujú informácie o prebiehajúcich konaniach pred konečným rozhodnutím vo veci, je vylúčená verejná diskusia, ktorá by mohla ovplyvniť sudcov alebo OČTK pri ich rozhodovaní (jedná sa napr. o informácie o postupe vyšetrovania, o úkonoch a rozhodnutia v trestnom

konaní). Táto výnimka zo sprístupňovania informácií má teda chrániť nezávislosť a nestrannosť dotknutých osôb (k tomu pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽik/3/2020 zo dňa 14.12.2021).

26. Správny súd konštatuje, že rozhodovacou činnosťou súdu je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu orgánov konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúvaní zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdu rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t. j. od začatia konania (na základe návrhu / žaloby alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony účastníkov konania / strán sporu alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia súdu v konkrétnej právnej veci. Za uvedené procesné úkony alebo procesné rozhodnutia možno považovať napríklad vyjadrenie účastníkov konania, ustanovenie tlmočníka, znalca, opatrovníka, rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorých spoločným znakom je, že sa nejedná o konečné rozhodnutia, ale po ich vydaní konanie pred súdom pokračuje (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/7/2009 zo dňa 08.10.2009, sp. zn. 3SŽi/8/209 zo dňa 18.02.2010 alebo sp. zn. 5SŽi/1/2011 zo dňa 15.12.2011).

27. Správny súd súčasne poukazuje aj na už ustálený právny názor o tom, že obsah pojmu „rozhodovacia činnosť“ v § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií sa ustálil tak, že do tohto pojmu nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov, a to pri zachovaní princípov ochrany osobných údajov fyzických osôb (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/28/2013 zo dňa 11.02.2014).

28. V prípade, ak vyššie uvedené východiská aplikujeme na žiadosť žalobcu, nemožno hovoriť o tom, že by žalobca výslovne požadoval informácie o konkrétnej rozhodovacej činnosti súdov – žalobca nepožadoval od žalovaného (ktorý nebol v postavení súdu a ani OČTK), aby mu boli zverejnené informácie o rozhodovacej činnosti súdov alebo OČTK. Žalobca požadoval skôr technicko-štatistické a evidenčné údaje o tom, či je žalovaný účastníkom konania / stranou sporu, pričom však nepožadoval informácie zo súdneho spisu alebo informáciu, týkajúcu sa rozhodovania súdu.

29. Správny súd po posúdení žiadosti vyvodil, že informácie, týkajúce sa (i) označenia súdu, na ktorom konanie prebieha, (ii) spisovú značku konaní, (iii) procesné postavenie žalovaného, (iv) označenie oblasti, (v) štádia súdneho konania a (vi) špecifikácia veci nie sú rozhodovacou činnosťou súdov, ale informácie evidenčného charakteru. Zo strany žalovaného tak došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súčasne je potrebné súhlasiť so žalobcom, že okrem nesprávného právného posúdenia veci sú napadnuté rozhodnutia aj nepreskúmateľné, pretože sa žalovaný obmedzil len na citáciu ním vybranej judikatúry, a to bez toho, aby vôbec skúmal, či možno vôbec aj čo len niektorú informáciu sprístupniť.

30. Správny súd zastal názor, že s odkazom na to, že povinná osoba má hľadať spôsoby čo najširšieho vyhovievania podanej žiadosti a nie dôvody, ako žiadosti nevyhovieť, bolo najschodnejším riešením, aby žalovaný v postavení povinnej osoby posúdil jednotlivé čiastkové informácie, ktoré žalobca požadoval, tieto vyhodnotil v kontexte možného obmedzenia sprístupnenia podľa zákona o slobode informácií a hľadal spôsoby čo najmenšieho zásahu smerujúceho k nesprístupneniu požadovaných informácií. V prípade, keď však žalovaný všeobecným spôsobom odkáže na citovanú judikatúru, bez toho, aby sa čo i len v náznakoch snažil o minimalizáciu obmedzenia prístupu k požadovaným informáciám, nemožno toto konanie a rozhodovanie označiť za preskúmateľné.

K námietke, že žalovaný nedisponuje s požadovanými informáciami

31. Žalobca ďalej namietol tvrdenie žalovaného o tom, že žalovaný požadovanými informáciami nedisponuje, tieto neeviduje a nemá ich k dispozícii. Následne vo vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že tieto informácie by bolo potrebné fyzicky vyhľadať, zhromaždiť a prípadne anonymizovať a spracovať do určitej databázy, čoho následkom bolo nesprístupnenie požadovaných informácií.

32. Správny súd k danému konštatuje, že z § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií vyplýva, že povinná osoba je povinná poskytovať len informácie, ktoré má k dispozícii. Je pravdou, že zákon o

slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. Takisto jej zákon neukladá povinnosť spracovávať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné, resp. nové informácie. Na strane druhej však „mechanické zhromaždenie informácií z viacerých dokumentov nemožno automaticky považovať za vytvorenie novej informácie. To, že informácie nemá žalovaný v žiadnom automatizovanom alebo neautomatizovanom systéme neznamená, že ich reálne nemá. Ak ich v dispozícii má, ale v inej forme (a nejde o situáciu podľa § 8 - 12 zákona v spojení s čl. 4 Nariadenia č. 1049/2001), je povinný ich sprístupniť, pričom nie je viazaný požadovaným „formátom“ informácie“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽik/2/2019 zo dňa 14.11.2019).

33. V tejto súvislosti sa správny súd stotožňuje s právnym názorom, že „zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú. Byva zložité rozlíšiť medzi situáciou, kedy ide iba o vyhľadanie a zhromaždenie požadovaných informácií a kedy už ide o vytvorenie kvalitatívne novej informácie. Možno súhlasiť s názorom, že rozlíšenie oboch situácií treba hľadať v miere „intelektuálnej náročnosti“ činnosti, ktorá je nutná pre prípravu odpovede na žiadosť o informácie. O vytvorenie novej informácie sa nejedná, ak ku príprave odpovede na žiadosť o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť vyhľadané v rôznych dokumentoch. Aby bolo možné konštatovať, že ide o vytvorenie novej informácie, musí ísť o ďalšie kvalitatívne spracovávanie týchto vyhľadaných a zhromaždených údajov.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/161/2015 zo dňa 23.08.2017).

34. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe, ako aj na pojednávaní uviedol, že požadovanými informáciami disponuje, ale nemá ich v jednotnej evidencii. Ako však vyplýva z vyššie citovanej a ustálenej judikatúry, záver žalovaného o neexistencii evidencie a nutnosti vytvorenia databázy neobstojí. Absencia takejto evidencie, za stavu, kedy povinná osoba požadovanými informáciami však disponuje, nie je dôvodom na nesprístupnenie požadovaných informácií. Správny súd súčasne poukazuje aj na zákon o slobode informácií (§ 17), ktorý predpokladá možnosť predĺženia lehoty na sprístupnenie informácií v prípade závažného dôvodu, pričom závažným dôvodom je aj vyhľadávanie a zber väčšieho počtu informácií – zákon o slobode informácií tak myslel aj na situácie, kedy sa požaduje väčšie množstvo informácií a nič nebránilo žalovanému, aby ho využil.

Záverom

35. S odkazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel správny súd k záveru o dôvodnosti žaloby, a preto s odkazom na § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

36. V ďalšom konaní bude žalovaný viazaný právnym záverom vyjadreným v tomto rozsudku a svoje rozhodnutie presvedčivo a dostatočne odôvodní. Žalovaný vyhodnotí žalobcovu žiadosť v kontexte jednotlivých požadovaných informácií, tieto posúdi a svoje rozhodnutie dostatočne a jasne odôvodní. V prípade, ak žalovaný dospeje k nutnosti obmedzenia sprístupnenia niektorej z požadovanej informácie, toto obmedzenie dostatočným a konkrétnym spôsobom odôvodní. Správny súd súčasne poukazuje na to, že s odkazom na zákon o slobode informácie sa informácie sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje, pričom na účely žalobcovej žiadosti sú nedôvodné tvrdenia žalovaného, ktoré uviedol v písomných podaniach v súdnom konaní, a ktoré sa týkali personálnych prepojení právneho zástupcu žalobcu.

37. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP, podľa ktorého úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o ktorej výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 175 ods. 2 SSP.

38. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).